

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 79.

27de Møde.

Løvedagen den 9de Marts.

(Forts.)

Finantsministeren: Jeg vilde nødigt blande mig ind i Discussionen angaaende det formelle Spørgsmaal, men efter den Dypfordring, som den ærede Formand gjentagende har stillet til mig, troer jeg ikke at burde tilbageholde min Anskuelse om Sagens Stilling, saaledes som den maatte blive, efterat Thinget har affstemt over det første Indstillingspunkt. Jeg vil nemlig for mit Vedkommende ansee mig for fuldkommen fyldestgjort og at have erholdt Thingets Billigelse af den provisoriske Lov af 3die Decbr. 1849, naar det første Indstillingspunkt antages, og navnlig ogsaa antage, selv om den endelige Vedtagelse i begge Thing og Hans Majestæts Sanction af den nye Lov maatte være erholdt inden Marts Maanedes Udgang, at der i den mellemliggende Tid, imellem Hans Majestæts Underskrift og den 1ste April, var gjældende en virkelig definitiv Lov, og ikke den blotte provisoriske Lov af 3die Decbr. 1849, og det støtter jeg derpaa, at Lovudkastet, der er forelagt Thinget, indeholder: „Den ved allerhøieste Bekjendtgjørelse af 21de Decbr. 1848 og foreløbig Lov af 3die Decbr. 1849 indtil Marts Maanedes Udløb forlænge Placat ... forlanges endvidere. I Ordet „endvidere“ forekommer mig, at der ligger al den Billigelse, som Regjeringen behøver, baade for at den provisoriske Lov er udfommen, og for at den maa gjælde indtil Marts Maanedes Udgang. Som en Følge af denne Anskuelse vil jeg for Finantsministeriets Vedkommende ikke see nogen Misbilligelse fra Thingets Side af Regjeringens Foranstaltning, om ogsaa det andet Indstillingspunkt maatte blive forkastet, men vil, i Genhold til den Discussion, som har fundet Sted, og i Genhold til Affstemningen over det første Ind-

stillingspunkt, finde mig berettiget til at ansee Forkastelsen af det andet Indstillingspunkt som en Afgjørelse af det formelle Spørgsmaal, i Overeensstemmelse med den af den ærede Formand udtalte Mening. Siden den reelle Discussion af Sagen er bleven drøftet samtidigt med den formelle, skal jeg tillade mig at yttre, i Anledning af hvad der med Hensyn til St. Croix-Sukkere er yttret af den første Landstthingsmand for Kjøbenhavn, (H. B. Hansen), at jeg troer, at han noget har misforstaaet Anordningen af 27de Marts 1814, og uagtet jeg ikke skjønner, at det ifølge hele Sagens Standpunkt kan være af nogen videre Interesse, at vide, hvorledes der specielt forholdes med St. Croix-Sukkere, saa troer jeg dog ikke at burde undlade at berigtige denne Misforstaaelse. Den ærede Landstthingsmand syntes nemlig at antage, at Sundtoldens Beløb ikke blev afførtet i Remissionen for de St. Croix-Sukkere, der lossedes Norden for Sundet og Belterne, men det er utvivlsomt, at det skeer. Thi det hedder udtrykkeligt i den nævnte Anordning § 1 lit. c.: „Suntoldens Beløb afførttes i Remissionen, naar Sundet, Belterne eller den slesvig-holsteenske Canal ikke er passeret“; Ordene ere saaledes bestemt derfor. Men det, der staar for min Hukommelse at være passeret i Maret 1842, det er, at der udkom en Fortolkning, støttet paa dette Resultat, som gif ud paa, at ogsaa de St. Croix-Sukkere, som lossedes Sønden for Sundet, skulde lide samme Behandling, fordi der ingen Sundtold erlagdes af dem.

Ordføreren: Med Hensyn til det formelle Spørgsmaal skulde jeg tillade mig at yttre, at det forekommer mig nu, efter hvad den ærede 5te Landstthingsmand for 9de Valgkreds (Schouw) har yttret, at man kan antage, at Forsamlingen er enig i, at Spørgsmaalet om den foreløbige Lov skal forelægges til Billigelse eller ikke, maa ansees at være